

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**Nr. 16.378 van 25 september 2008
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X
tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 11 juni 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 mei 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 juli 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 september 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. MOSKOFIDIS en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Het feitenrelaas luidt volgens de bestreden beslissing als volgt:

“U verklaart de Irakese nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Zainya, district Sumel, provincie Dohuk. U vroeg de eerste maal asiel aan op 19 december 2005. Deze werd geweigerd door het Commissariaat-generaal (CGVS) op 11 mei 2006. Op 31 oktober 2006 vroeg u voor de tweede maal asiel aan. U ontving van de Dienst Vreemdelingenzaken een document 13 quater (weigering tot in overwegingneming van een asielaanvraag) op 16 november 2006. Op 12 december 2007 heeft u uw derde asielaanvraag ingediend. U verklaart in Irak te zijn lastiggevalen door klanten van het restaurant in Dohuk waar u werkte. Ze zouden niet kunnen aanvaarden hebben dat u Yezidi was. U zou uw werk hierdoor hebben moeten opgeven en deze klanten zouden u ook nadien hebben lastiggevalen, waardoor u diende te vluchten. Als nieuw element voor uw derde asielaanvraag bracht u vooreerst aan dat uw vrouw, (Y. S.) Seve (OV 5.856.309), op 23 november 2007 naar België is gekomen met uw dochtertje en dat zij hier ook asiel hebben aangevraagd. Volgens uw verklaringen zou ook zij moeten vluchten zijn omdat de mannen die u in het verleden zouden hebben lastiggevalen nog steeds naar u zouden hebben gezocht. U verklaart verder dat uw echtgenote in februari 2007 zou zijn gevlucht naar Bozan om er te gaan wonen bij haar zus. Uw broer zou haar

naar daar hebben gebracht. Hij zou zij teruggekeerd, maar sindsdien zou niemand meer nog iets van hem hebben vernomen. U zou vrezen dat hij zou zijn ontvoerd en/of gedood. Om zichzelf en haar dochtertje in veiligheid te brengen zou uw vrouw zijn gevlucht naar België.”

2. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (R.v.St., X, nr. 43.027, 19 mei 1993) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (R.v.St., X, nr. 173.197, 5 juli 2007). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.1. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst verlaten te hebben uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Conventie van Genève en wel om volgende redenen.

Vooreerst dient aangestipt dat u zich beroept op dezelfde asielmotieven als deze aangehaald in kader van uw eerste asielaanvraag. Opvallend is echter dat u in kader van eerste asielaanvraag tijdens uw interview op het CGVS, dd. 20 april 2006, op geen enkel moment enige allusie maakte op het feit dat u ook daadwerkelijk zou zijn bedreigd door een aantal klanten van het restaurant waar u werkte in Dohuk (zie gehoorverslag CGVS dd. 20/04/2006), terwijl u in het interview van 28 april 2008 verklaart dat er zeven à acht mannen regelmatig rond uw huis kwamen rijden en u naar aanleiding hiervan klacht hebt neergelegd. Ook na uw vertrek naar België zou dit zijn doorgegaan en zouden er schriftelijke bedreigingen zijn geuit (gehoorverslag pp.2 en 3). Toen u geconfronteerd werd met het gegeven dat u in kader van uw eerste asielaanvraag geen melding had gemaakt van het feit dat u nog door deze klanten gezocht zou worden wierp u op dat zulks gebeurde toen u nog in Irak was en ook daarna. Nogmaals gewezen op het feit dat u zulks niet eerder hebt vermeld kan u slechts opmerken het niet meer te weten (gehoorverslag p.4). Het kan niet overtuigen dat u een dergelijk gegeven niet eerder hebt gemeld. Het weinig geloofwaardige karakter hiervan wordt nog onderstreept door het gegeven dat weliswaar ook uw vrouw verklaarde dat er naar u werd gezocht, maar dat de bedreigingen enkel mondeling werden geuit (gehoorverslag echtgenote p.2). Aan de bedreigingen die aan de basis zouden liggen van het vertrek van uw vrouw naar Bozan, kan dus bijgevolg ook geen verder geloof worden gehecht.

U brengt als bewijsstuk een klacht aan die zou neergelegd zijn om de verdwijning van uw broer te melden. Met betrekking tot dit door u neergelegde document dient aangestipt dat bij de vertaling blijkt dat het Arabisch dat wordt gebruikt in dit document vol met grammaticale fouten staat, wat bevreemdend is daar het van een officiële instantie komt. Bovendien is het ook zo dat in het document wordt gesteld dat uw broer ontvoerd is door terroristen en werd meegenomen naar een onbekende plaats, doch noch uzelf, noch uw vrouw hebben hier melding van gemaakt. U en uw echtgenote stelden enkel dat uw broer naar huis terugkeerde, maar daar nooit is aangekomen (gehoorverslag p.3; gehoorverslag echtgenote p.2).

Uit een analyse van de situatie in Irak blijkt dat er op dit ogenblik in Noord-Irak geen reëel risico van ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet

bestaat. Zoals blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan u een kopie in het administratief dossier aantreft, is de situatie op dit ogenblik niet van die aard dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Tot slot dient nog opgemerkt dat er ook in hoofde van uw echtgenote een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.”

3.2. Verzoeker beroept zich op een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur o.a. het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel. Hij voert tevens een manifeste appreciatiefout aan.

Verzoeker betoogt in de eerdere alsook in de laatste asielaanvraag uitgelegd te hebben dat hij als Yezidi tot een etnische minderheid behoort in Irak, dat de moslimbevolking hem als minderwaardig beschouwt en hij niet erkend wordt als lid van hun gemeenschap. Hij stelt dat hij tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (verder: CGVS) enkele concrete gebeurtenissen heeft weergegeven waaruit blijkt dat hij wel degelijk persoonlijk het slachtoffer is geworden van discriminatie en bedreigingen in Irak. Verzoeker vreest dat hij bij terugkeer opnieuw slachtoffer zal worden van discriminatie, pesterijen en bedreigingen en dat de autoriteiten hem niet voldoende bescherming zullen kunnen of willen geven.

Hij verwijst naar het feit dat ook zijn vrouw en kind Irak hebben verlaten.

Het CGVS heeft de nieuwe asielaanvraag niet grondig onderzocht volgens verzoeker.

Verzoeker stelt formeel dat hij in zijn eerdere asielaanvraag wel degelijk gesproken heeft over de bedreiging door klanten van het restaurant. Hij beweert dat een gebrekkige of niet volledige overbrenging door de tolk van zijn verklaringen tijdens eerdere gehoren niet uitgesloten is.

Met betrekking tot de neergelegde klacht voert verzoeker aan dat de bewijswaarde hiervan ten onrechte in vraag wordt gesteld. In de bestreden beslissing wordt niet gespecificeerd welke grammaticale fouten dit document zou bevatten. Hij heeft het document laten vertalen door een beëdigd vertalertolk Arabisch-Frans en stelt dat uit deze vertaling niet blijkt dat het bewuste document vol met grammaticale fouten zou staan. Bovendien is het niet uitgesloten dat de vertaler van het CGVS van een heel andere regio afkomstig is en dat er verschillen bestaan met het Arabisch dat gesproken wordt in diens regio van herkomst. Verzoeker vreest tevens dat zijn Yezidi afkomst ook een verklaring kan bieden voor het feit dat de vertaler van het CGVS onterechte insinuaties heeft geuit met betrekking tot het bewuste document. Het document zou minstens een begin van bewijs moeten uitmaken.

Hij werpt op dat de discriminatie die Yezidis in Noord-Irak ondergaan op flagrante wijze wordt onderschat door de bestreden beslissing.

Het CGVS zou zich ten onrechte beperkt hebben tot het vragen van een informele, persoonlijke en subjectieve mening van een vertaler, wiens etnische afkomst bovendien niet gekend is en derhalve geen enkele garantie verschaft dat diens persoonlijke mening betrouwbaar is, waardoor het CGVS volgens verzoeker niet zorgvuldig tewerk gegaan is.

Verzoeker wenst erop te wijzen dat het document een nummer, namen en officiële stempels bevat, evenals de exacte gegevens van de instantie die het heeft afgeleverd en dat het gedateerd is. Door het document niet aan ernstiger onderzoek te onderwerpen zou het CGVS de beginselen van behoorlijk bestuur schenden. Verzoeker vordert dat het dossier terug zou worden overgemaakt aan het CGVS teneinde het document aan een nieuw, volwaardig en objectief onderzoek te onderwerpen.

Verzoeker wenst tevens te benadrukken dat hij twee keer spontaan begon te wenen toen hij tijdens het gehoor voor het CGVS begon te spreken over zijn problemen als Yezidi. Het CGVS zou zijn verklaringen verkeerd hebben geïnterpreteerd.

Verzoeker betoogt dat er geen ernstige reden bestaat om hem het voordeel van de twijfel niet te verlenen en verwijst naar het *“Handbook on Procedures and Criteria for Determining*

Refugee Status” van het UNHCR aangaande dit voordeel van de twijfel en de bewijslast. Hij stelt dit voordeel te kunnen genieten op voorwaarde dat zijn verklaringen geloofwaardig zijn en er geen goede redenen zijn om het niet te verlenen.

3.3. De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (R.v.St., nr. 167.408, 2 februari 2007; R.v.St., nr. 167.852, 15 februari 2007).

Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

De Raad wijst erop dat hij niet de bevoegdheid heeft om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en waarbij de ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas werd vastgesteld. Overeenkomstig het algemeen rechtsbeginsel dat er niet meermaals geoordeeld wordt over eenzelfde zaak is te dezen zijn bevoegdheid beperkt tot de beoordeling van de in de huidige procedure aangehaalde nieuwe gegevens en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst, alsmede van de aanvraag om toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Derhalve kan enkel worden ingegaan op het middel voor zover het betrekking heeft op de beoordeling van voormelde nieuwe gegevens.

Verzoeker baseert zijn huidige asielaanvraag op dezelfde motieven welke hij bij zijn eerste asielaanvraag aanhaalde en waarover het CGVS op 9 mei 2005 oordeelde dat zijn verklaringen aangaande het feit dat hij geen werk kon vinden omwille van zijn Yezidi afkomst niet wijzen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, mede gelet op de incoherenties in deze verklaringen en het feit dat verzoeker pas in 2005 het land verliet terwijl deze problemen zouden dateren van 2003.

Ter staving van zijn derde asielaanvraag voert verzoeker aan dat zijn echtgenote en dochter eveneens asiel hebben aangevraagd in België nadat zij dienden te vluchten omdat de personen die verzoeker in het verleden lastigvielen nog steeds naar hem op zoek zijn, alsook het feit dat zijn broer verdween nadat deze verzoekers echtgenote naar haar zus bracht in februari 2007.

De bestreden beslissing merkt terecht op dat verzoeker in het kader van zijn huidige asielaanvraag verklaarde dat hij het land diende te ontvluchten omdat zeven à acht mensen regelmatig rond zijn huis kwamen rijden, waarna hij klacht indiende en als gevolg hiervan bedreigd werd, terwijl hij hierover met geen woord repte tijdens zijn eerste asielaanvraag. Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst, en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvSt., nr. 150.135, 13 oktober 2005). Verzoekers argument dat hij reeds tijdens zijn eerste asielaanvraag sprak over de bedreigingen door de klanten van het restaurant vindt geen steun in het administratief dossier aangezien hij enkel verklaarde dat hij zijn job in het restaurant verloor omdat de klanten niet wilden dat er een Yezidi werkte (administratief dossier, map eerste asielaanvraag, stuk 5, p.6), doch nooit melding maakte van enige concrete bedreigingen ten aanzien van zijn persoon. De aangevoerde tolkproblemen kunnen evenmin worden aangenomen gezien verzoeker voor de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk verklaarde niets te willen toevoegen aan zijn verklaringen en het verslag voor akkoord

ondertekende nadat het hem voorgelezen werd (administratief dossier, map eerste asielaanvraag, stuk 11, p.12). Verzoeker heeft nagelaten, alhoewel hij de kans daartoe had, enige opmerking of enig voorbehoud te formuleren met betrekking tot de tolk en verklaarde daarentegen uitdrukkelijk dat hij de tolk die hem bijstond bij het verhoor heeft begrepen en dat hij geen bezwaar had tegen de tolk (*Ibid.*, p.1). Ook tijdens het gehoor voor het CGVS werd hem gevraagd of hij de tolk begreep en werd hem gemeld dat hij eventuele problemen moest aangeven, wat verzoeker heeft nagelaten te doen (administratief dossier, map eerste asielaanvraag, stuk 5, p.1).

De Raad merkt op dat verzoeker bovendien geen begin van bewijs bijbrengt met betrekking tot de klacht die hij naar aanleiding van de vermeende bedreigingen in 2003 zou hebben ingediend.

Verzoeker weerlegt de bestreden motivering niet waar deze terecht aanhaalt dat het ongeloofwaardige karakter van zijn verklaringen versterkt wordt doordat zij incoherenties vertonen met de verklaringen van zijn echtgenote, daar waar verzoeker stelt dat er schriftelijke bedreigingen werden geuit, terwijl zijn echtgenote enkel melding maakte van mondelinge bedreigingen. Deze motivering, welke pertinent is en steun vindt in het administratief dossier, wordt derhalve als niet-betwist en vaststaand beschouwd en door de Raad tot de zijne gemaakt.

Wat betreft de vastgestelde grammaticale fouten in de bijgebrachte schriftelijke klacht met betrekking tot de verdwijning van zijn broer, geeft verweerder in de bijlage bij de nota van 23 juni 2008 een overzicht van de vastgestelde fouten (rechtsplegingdossier, stuk 5). Verzoeker beperkt zich tot het uiten van enkele beweringen aangaande de betrouwbaarheid van de tolk, welke hij niet op enige wijze onderbouwt. De door hem zelf aangebrachte vertaling geeft geen uitsluitsel over de correcte schrijfwijze van hetgeen vertaald werd en volstaat evenmin om afbreuk te doen aan de vaststellingen in de bestreden beslissing. De Raad merkt op dat, daargelaten de vraag of het document al dan niet behept is met grammaticale fouten, eveneens werd vastgesteld dat de klacht ondertekend werd door twee verschillende instanties en er diverse stempels door elkaar werden aangebracht (administratief dossier, map Y-aanvraag, stuk 12: "landeninformatie", nr.3).

Dat verzoeker emotioneel reageerde tijdens het gehoor bij het CGVS wanneer hij sprak over zijn vermeende problemen als Yezidi, is geenszins dienstig om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Verder dient te worden opgemerkt dat verwijzingen naar de algemene situatie van Yezidis in Irak niet volstaan gezien het bestaan van deze vrees in hoofde van verzoeker persoonlijk en *in concreto* dient te worden aangetoond.

De algemene uiteenzetting over de bewijslast en het voordeel van de twijfel, zonder *in concreto* aan te geven hoe de bestreden beslissing deze principes zou geschonden hebben, is evenmin afdoende. Verzoeker geeft zelf aan dat zijn verklaringen geloofwaardig dienen te zijn teneinde hem het voordeel van de twijfel te kunnen verlenen. Hier blijft verzoeker, gelet op het bovenstaande, in gebreke.

Verzoeker maakt niet aannemelijk waarom de autoriteiten in zijn land van herkomst hem geen bescherming zouden kunnen of willen bieden en beperkt zich aldus tot een loutere bewering. Hierbij kan tevens worden opgemerkt dat verzoeker verklaarde dat de politie wel degelijk regelmatig mensen stuurde om zijn situatie te checken nadat hij klacht indiende (administratief dossier, map Y-aanvraag, stuk 3, p.3).

Het bovenstaande in acht genomen, dient te worden besloten dat de door verzoeker aangevoerde elementen aangaande het feit dat zijn echtgenote en dochter Irak eveneens verlaten hebben, alsook omtrent de ontvoering van zijn broer, niet volstaan om aan te tonen dat hij actueel een gegronde vrees voor vervolging zou hebben.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt het CGVS de verplichting op om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat het CGVS gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, en dat verzoeker de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De Commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (R.v.St., nr.

169.222, 21 maart 2007; R.v.St., nr. 165.215, 28 november 2006). Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd (R.v.St., nr. 82.301, 20 september 1999; R.v.St., nr. 65.919, 18 april 1997).

Verzoeker toont derhalve niet aan dat hij in de negatieve aandacht stond op het ogenblik dat hij zijn land van herkomst verliet, noch dat hij geen bescherming van de overheid zou kunnen verkrijgen.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een geponde vrees voor vervolging heeft in vluchtelingenrechtelijke zin.

4.1. Verzoeker vraagt de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Hij stelt dat zijn leven ernstig wordt bedreigd als gevolg van de bestaande verregaande discriminatie en bedreigingen die Yezidis ondergaan in Noord-Irak. Hij meent dat de informatie waar de bestreden beslissing naar verwijst te algemeen is en geen betrekking op hem persoonlijk. Hij benadrukt dat Yezidi's als minderheidsgroep in Noord-Irak ernstige moeilijkheden ondergaan vanwege de Koerdische moslimgemeenschap.

Verzoeker voegt een rapport van Minority Rights Group International en een rapport "The truth about Yezidis" toe, welke volgens hem aantonen dat zijn problemen wel degelijk actueel zijn.

Hij stelt dat de Koerdische legers de veiligheidssituatie in Noord-Irak niet onder controle hebben en dat de algemene veiligheidssituatie in Noord-Irak ten aanzien van Yezidis van dag tot dag verslechtert.

Verzoeker betoogt dat hij het voordeel van de twijfel dient te genieten.

Daarnaast voert verzoeker aan dat hij na meer dan twee en een half jaar in het buitenland grote aandacht zal trekken van de plaatselijke moslimbevolking, met alle verhoogde veiligheidsrisico's van dien voor hem als Yezidi, waardoor zijn persoonlijke situatie bij terugkeer hoe dan ook uitzichtloos is. Hij stelt een ernstig risico te lopen op onder andere ontvoering of moord door moslims. Dit feit op zich volstaat volgens verzoeker om als belangrijk nieuw element te worden aanzien in het kader van zijn laatste asielaanvraag.

Uit hoofde van het principe van een goede rechtsbedeling, alsook het zorgvuldigheidsbeginsel had het CGVS volgens verzoeker een vollediger en grondiger onderzoeker dienen te wijden aan alle gegevens van het dossier.

Verzoeker beroept zich ten slotte op een schending van het redelijkheidsbeginsel aangezien de in het dossier voorhanden zijnde feitelijke gegevens onverenigbaar zijn met het door het CGVS genomen besluit.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoeker zijn vraag om subsidiaire bescherming op geen andere elementen baseert dan deze welke de grondslag vormen van zijn asielrelaas, met name de problemen die hij zou ondervinden omwille van zijn Yezidi-afkomst. Gelet op de sub 3.3 vastgestelde ongeloofwaardigheid van de door hem aangebrachte feiten, toont verzoeker niet aan dat hij in de negatieve belangstelling van de autoriteiten zou staan, noch dat hij geen bescherming zou kunnen verkrijgen omwille van zijn religieuze aanhorigheid.

Het door verzoeker bijgebrachte document van de belangengroep 'Yezidi Truth.org' heeft voornamelijk betrekking op incidenten die zich voordeden buiten de drie noordelijke provincies die onder het bestuur van de KRG vallen en maakt slechts melding van enkele geïsoleerde incidenten in de KRG. Aangaande het rapport van de Minority Rights Group International van oktober 2007 kan worden opgemerkt dat het een aantal speculaties bevat, mede in acht genomen dat de aanvallen van het Turkse leger een aanvang namen in november 2007 (administratief dossier, map Y-aanvraag, stuk 12, antwoorddocument Cedoca, p.8 e.v.). Uit voormelde stukken kan niet afgeleid worden dat verzoeker omwille van zijn Yezidi-afkomst een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b van de voormelde wet van 15 december 1980.

De bestreden beslissing oordeelt op goede grond dat uit de informatie in het administratief blijkt dat de situatie in Noord-Irak op dit ogenblik niet van die aard is dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurige

geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zodat verzoeker evenmin onder de toepassing van artikel 48/4, §2, c van voormelde wet valt. (administratief dossier, mapY-aanvraag, stuk 12: "landeninformatie"). De door verzoeker bijgebrachte informatie doet geen afbreuk aan de informatie die zich in het administratief dossier bevindt. Verzoekers stelling dat hij omwille van zijn verblijf in het buitenland in de negatieve belangstelling zou staan van de moslims betreft een speculatie die niet *in concreto* aangetoond wordt.

Derhalve kan aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 25 september 2008 door:

dhr. W. MULS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
---------------	--

mevr. A. DE POOTER,	toegevoegd griffier.
---------------------	----------------------

De griffier,

De voorzitter,

A. DE POOTER.

W. MULS.